

[Chr. Madsen.]

Jeg her har fremført. Vi er indstillet på at arbejde i udvalget for at få lovforslaget gjort noget bedre, og vi tilsiger fuld tilslutning til at arbejde for at nå et noget ændret og bedre resultat end det foreliggende.

Svend Haugaard: Der er grund til at anerkende — som det da også er sket her tidligere i dag — at de to parter, som har medvirket til den udvalgsbetænkning, der danner grundlaget for dette lovforslag, repræsentanter for arbejdsgiverforeningerne og for arbejdsløshedskasserne, er blevet så vidt enige, som der her er givet udtryk for. Det kan give håb om at nå videre frem med resultater i den kommende tid.

Det må dog samtidig siges at være betænkeligt at røre for meget ved det, som parterne er blevet enige om, og det radikale venstre kan derfor i det store og hele give tilslutning til lovforslaget, selv om vi må fremhæve, at vi har visse videregående ønsker. Vi erkender imidlertid, at det, lovforslaget indebærer, nok er nær på, hvad der i øjeblikket er muligt, både hvad økonomi og politisk tilslutning angår.

Vi er enige i, at der er grund til at rette på skævheden imellem arbejdsløshedsunderstøttelsernes dagpenge og de andre sociale ydelser, ligesom vi principielt er enige i, at samfundet bør tage en god del af den enkeltes risiko for ledighed. Vi er også enige i at betragte det som en tabt arbejdsfortjeneste og ikke som en egentlig understøttelse. Vi kan tilføje, at det efter vor mening gælder et videre perspektiv til alle i samfundet og ikke blot inden for den nuværende begrænsning.

Lovforslaget giver staten større tab ved dårlig beskæftigelse og mindre ved god. Der ved lægges der både i teori og praksis et større ansvar for beskæftigelsen over på samfundet, hvad vi principielt kan tilslutte os. Det skulle jo teoretisk fremme beskæftigelsen. Hvor meget det så hjælper i praksis, er en anden sag.

Alt dette koster imidlertid penge, og der er regnet med en ekstraudgift på 62 mill. kr. plus 8 mill. kr. i det første år ud fra en beregning over de sidste års ledighed. Allerede andet år vil udgiften blive noget højere, når ikke-forsørgerne skal have maksimumgrænsen hævet, og vi har jo desværre ikke nogen

garanti for, at der ikke kan indtræffe større ledighed, som helt vil forrykke forholdet. Vi hørte for lidt siden, at der ikke var mange reserver at tage af i statens finanser, og der er derfor grund til at spørge finansministeren om, hvor pengene skal komme fra. 70 mill. kr. er jo også en slags penge, og det kan som nævnt blive et større beløb fremover. Det radikale venstre vil gerne have en nærmere forhandling med finansministeren om det finansielle problem. Jeg ved godt, at man måske i første omgang kan tage fra statens andel i de formuer, der bliver til rådighed, men det er da i hvert fald penge, der kun kan bruges én gang, og de vil jo også ret hurtigt slippe op.

Det foreliggende lovforslag må vi betragte som en overgangsordning. Vi kunne have ønsket et større spring på én gang, men af både praktiske og ikke mindst psykologiske grunde er det nok bedst at tage det i flere etaper.

Jeg vil gerne fremhæve, at det radikale venstre finder det rigtigt, at kontrol- og arbejdsanvisningsfunktioner adskilles fra arbejdsløshedskasserne. Vi lever i et stærkt foranderligt samfund, og vi har ønsker om at opretholde den fulde beskæftigelse. Det vil kræve en meget betydelig mobilitet i arbejdskraften både i geografisk og faglig henseende, som ikke vil blive mindre i tiden fremover med den tekniske udvikling, vi må forvente. Det vil afgjort være lettere at føre en aktiv arbejdsmarkedspolitik gennem en centraliseret arbejdsanvisning, men det er jo den del, der mangler i det nu foreliggende lovforslag. I § 4 siges det ganske vist, at der skal fremsættes et lovforslag herom inden udgangen af 1967, og vi vil gerne opfordre ministeren til, at dette sker uden vaklen i geledderne.

Når adskillelsen sker, rejser der sig det spørgsmål: hvilken mening er der så i at opretholde arbejdsløshedskasserne? Som det er anført i bemærkningerne til lovforslaget, vil der på dette område stadig være en betydelig stivhed, en tung og dyr administration og vel også en vis risiko for, at enkelte kasser i optagethed af egen styrke kan gå lidt ud over deres beføjelser. Jeg er helt klar over, at det er begrænset, hvad der kan nås i første omgang, men mener alligevel, at det er rigtigt at slå fast, så man ved det, at det radikale venstre er tilhænger af, at